

De meisjes van Manhattan

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo | Anthos uitgevers en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Fiona Davis

De meisjes van Manhattan

Vertaald door
Harmien Robbroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3779 6

© 2016 Fiona Davis

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *The Dollhouse*

Oorspronkelijke uitgever Dutton

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Margie Hurwich / Arcangel Images

Foto auteur © Kristen Jensen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Vormijnouders

I

New York, 2016

Ze was de uien vergeten.

Na alle voorbereidingen – de lijstjes en het eerder van haar werk weggaan om snel de laatste boodschappen te doen om alles in huis te halen voor hun speciale etentje – was Rose een belangrijk ingrediënt voor de risotto vergeten. Ze keek in de voorraadkast, maar er lagen alleen wat verdroogde schillen in het mandje.

Toen ze pas iets met elkaar hadden, was Griff lyrisch geweest over haar risotto en ze wist nog hoe trots ze de nog verrassender ingrediënten had opgesomd.

‘Het zit ’m in de kokosmelk,’ had ze hem toevertrouwd.

‘Waarom kokosmelk?’ Hij had in de krakkemikkige stoel gezeten die ze bij de tweedehandswinkel aan Blecker Street had gekocht; zijn lange armen en benen waren veel te onbeholpen voor haar bescheiden eenkamerflatje.

‘Daar wordt het extra romig van.’ Ze had het luchtig gezegd, terwijl ze ondertussen de borden afruimde. Alsof koken gemakkelijk was – iets waar ze ook goed in was – in plaats van een paniekerige race naar de finishlijn. ‘Ik doe de kippenbouillon en kokosmelk langzaam bij de rijst en de kruiden totdat alle smaken met elkaar zijn samengesmolten.’

‘Dat zeg je zo mooi. Samengesmolten. Zeg het nog eens.’

Ze had het herhaald alsof ze voor de camera stond, haar toon

wat hoger dan in een normaal gesprek, helder en overtuigend.

Daarop had hij haar in zijn armen genomen en met haar gevreeën op haar bed met de smaakvolle quilt. Ze had de neiging moeten onderdrukken om de quilt weg te halen, zodat ze hem niet de volgende dag naar de stomerij hoefde te brengen, en in plaats daarvan had ze zich overgegeven aan zijn hele wezen, al zijn pezen en spieren, want zelfs op zijn vijfenveertigste had hij nog het lichaam van een atleet.

Ze miste de eenvoud en de passie van hun leven in die tijd, vóórdat de boze ex en de chagrijnige kinderen hun cocon van geluk hadden doorboord. Vóórdat ze haar appartement had opgegeven en ze in het Barbizoncomplex aan de Upper East Side waren gaan wonen.

Zijn ex en zijn kinderen waren het er uiteraard niet mee eens geweest. In hun ogen was ze een binnendringer, eiste ze Griffs aandacht en liefde op. Ze keek op de ovenklok. Bijna zes uur. Als ze snel was, kon ze nog even naar de Gourmet Garage rennen om wat uien te kopen voordat Griff thuiskwam van het stadhuis.

Haar mobiel ging. Maddy weer. De vierde keer in een uur.

‘Wat, Maddy?’ Ze probeerde boos te klinken, maar moest al lachen voordat Maddy antwoord kon geven.

‘Ik weet het, ik weet het. Je hebt echt géén tijd om met je beste vriendin te praten. Je bent veel te druk bezig als brave huisvrouw, toch?’

‘Precies. En jij bent onderweg naar de Soapies?’

‘De Daytime Emmy’s, zul je bedoelen. Ik wou dat je meeging, Ro. Welke schoenen staan het mooiste bij dat Michael Korsjurkje? Huidkleurige of goudkleurige?’ Maddy’s carrière als actrice had een vliegende start gemaakt nadat ze elkaar tijdens hun studie hadden ontmoet. Direct na haar afstuderen had Maddy een vaste rol in een soap bemachtigd en dit was haar eerste nominatie.

Rose slikte haar schuldgevoel weg; ze had graag bij haar vriendin willen zijn. ‘Huidkleurige, absoluut. Stuur me even een foto.’

‘Enig idee wat Griff’s grote nieuws is?’

Rose glimlachte en leunde tegen het aanrecht. ‘Ach, zo groot zal het uiteindelijk wel niet zijn,’ loog ze. ‘Misschien heeft hij weer promotie gekregen. Ambitieuze typje.’

‘Ik denk het niet, hoor. Reken maar uit: een jaar geleden is hij officieel gescheiden en jullie wonen nu drie maanden samen. Het is tijd om een datum te prikken.’

‘Hij doet de laatste tijd wel vreemd. Maar stel dat ik veel te hard van stapel loop.’

‘Vertrouw op je gevoel.’

‘Ik vermoed dat er iets gaat gebeuren. Ook al voelt het soms nog heel pril. Ik bedoel, we hebben het appartement nog niet eens ingericht.’

Het appartement waar ze een haat-liefdeverhouding mee had. Ze vond de hoge openslaande ramen, het grote fornuis en de immense kasten geweldig. Evenals de plinten en sierlijsten en Boli-viaanse rozenhouten vloeren. Maar ze verafschuwde het, omdat het zo leeg was.

Zij en Griff maakten door de week te lange dagen om eens goed te gaan winkelen voor meubelen en in het weekend ging hij met zijn kinderen naar zijn huis in Litchfield en ging zijn vrouw aan de boemel met haar andere gescheiden vriendinnen. Ex-vrouw, corrigeerde ze zichzelf.

Er moest nog zo veel gebeuren om het echt gezellig te maken. Het behang in de kleinste slaapkamer had klauterende aapjes. Schattig behang voor een kinderkamer, maar niet echt geschikt voor Griff’s tienerdochters. De vloerdelen in de eetkamer waren kaal en de contouren van het Perzische tapijt van de vorige eigenaar waren zichtbaar.

Rose had in het weekend vaak het gevoel dat ze onzichtbaar was als ze in het erkerzitje bij de bibliotheek naar het verkeer staarde en naar de voetgangers die twee aan twee onder haar liepen. Het getoeter en gelach dwarrelden op tot aan hun appartement op de

vierde verdieping, zelfs als de ramen dicht waren. De buurt, Sixty-Third Street vlak bij Lexington, miste het karakter van haar oude buurtje in West Village, waar de bomen als een baldakijn boven de kasseien hingen. Hier waren de stoepen kaal en had je overal chique winkels waar ze witlinnen kleuterjurkjes en antieke kaarten van Parijs verkochten.

Rose wachtte tot Maddy zich kreunend in haar jurk had geheesen. ‘Jezus, ik kan dus niet bij de rits. Ik heb een extra paar handen nodig.’

‘Waar is Billy ook alweer?’

‘Ouderavond. Hij gaat na afloop met zijn ex uit eten om school-opties voor volgend jaar te bespreken. En voor het geval ik het nog niet gezegd heb: ik vind het prima dat ik daar met goed fatsoen onderuit ben gekomen.’

‘Als ik kon, zou ik je helpen met aankleden, dat weet je.’

‘O, maak je geen zorgen, lieverd. Ik zal je een foto appen en dan doe jij hetzelfde zodra je die ring om je vinger hebt.’

Rose hing lachend op en trippelde door de lange gang naar de slaapkamer waar ze het nauwsluitende jurkje uittrok dat ze de hele dag had gedragen. Zoals altijd had ze zich te netjes gekleed. De rest van haar amper volwassen collega’s bij de mediastart-up was allemaal minstens tien jaar jonger en droeg meestal een spijkerbroek en een hoodie. Ze trok een legging en een zachte V-halstrui van kasjmier aan en werkte voor de spiegel haar lippen even bij.

Griff noemde haar zijn pin-up, een beeld dat ze aanmoedigde als ze samen uitgingen door bloedrode lippenstift op te doen die goed stond bij haar lichte huid en donkere, sluike boblijn. Maar de laatste tijd vroeg ze zich af of die kleur niet te ordinair was voor een vrouw van in de dertig. Alsof ze te veel haar best deed.

Vroeg een man zich ook af of zijn gezicht te veel glom, zijn haar te veel krulde of zijn kraaienpootjes met de dag erger werden? Ze kon zich niet voorstellen dat Griff ook maar één moment aan dat soort dingen dacht. Hij kwam elke ruimte binnen als innovator,

een man die het nieuws creëert. Niet als aantrekkelijk meisje dat gewoon het nieuws verslaat. Toen ze nog bij de televisie-maatschappij werkte, wilde Rose serieus genomen worden en had ze zich ook zo gekleed, al had haar producer liever een diep décolleté. Ondanks haar sobere kledingkeuze was Rose door een groot deel van haar vaste publiek als etalagepop gezien, en een aantal van hen vond het nodig om valse opmerkingen over haar borsten en benen te maken. In haar nieuwe baan stond ze in elk geval niet in de schijnwerpers.

Getetter dwarrelde door het open slaapkamerraam. Nee, geen auto. Een laag, melancholisch verlangen, gevolgd door het rasp-geluid van een drum. Ze kon niet zeggen wie: Miles Davis was de enige trompetspeler die ze kende. Toen ze klein was, draaide haar vader graag Dave Brubeckplaten en de herinnering bracht een glimlach op haar gezicht. Ze nam zich voor wat Brubeck op haar iPhone te downloaden en af te spelen als ze dit weekend bij haar vader was. Dat zou hij leuk vinden. Of hij zou de telefoon door de kamer smijten. Dat wist je tegenwoordig nooit.

Ze moest gaan, maar de tergende melodie trok haar naar het open raam. Ze leunde op de vensterbank, stak haar hoofd naar buiten en luisterde. Het geluid kwam uit het appartement onder haar, maar stopte even later en werd gevolgd door een nummer dat werd gezongen door twee vrouwen. De een had een rauwe alt, zoals Lucinda Williams. De andere stem was zoet, hoog, bijna engelachtig. De tegenstelling van de stemmen was ondraaglijk mooi: pijn en hoop met elkaar vermengd. Gek genoeg leek het of het nummer in gegiechel eindigde.

Tijd om te gaan. Ze had uien nodig.

De telefoon ging. Hopelijk was het Griff om te zeggen dat het wat later werd.

‘Is papa thuis?’

Rose kon de stemmen van zijn dochters nog steeds niet uit elkaar houden. ‘Isabelle?’

‘Nee, Miranda.’ Het meisje slaakte een ongeduldige zucht. ‘Is papa thuis?’

Geen van beide meisjes zei Rose’ naam ooit hardop. Om gek van te worden. Maar goed, ze waren nog jong en hadden het niet gemakkelijk. Hoewel Griff en zijn vrouw drie jaar geleden uit elkaar waren gegaan en nu een jaar officieel gescheiden waren, was Rose de toetssteen geworden van alles wat mis was gelopen tussen hun ouders. Maddy had geluk gehad met een man die kinderen van vier en zeven had, een magische leeftijd waarop Maddy geen bedreiging vormde, maar gewoon een extra iemand was om mee te spelen, om aandacht van te krijgen.

Ze zette een vrolijke toon op. ‘Hoi, Miranda. Hij is nog niet terug van zijn werk. Heb je zijn mobiel geprobeerd?’

‘Ja. Ik kreeg meteen zijn voicemail. Daarom bel ik dus.’

‘Tja, dan zit hij waarschijnlijk in de metro. Ik zal zeggen dat je gebeld hebt.’

Geen gedag, alleen een klik en een kiestoon. Misschien moest ze het apenbehang maar gewoon laten zitten.

Als Griff inderdaad in de metro zat, had ze niet veel tijd meer. Rose hees haar tas over haar schouder, liep haastig door de gang en stapte de lift in. Na eindeloos wachten schoven de deuren dicht om een verdieping lager weer open te gaan.

Een vrouw met witte handschoenen en een prachtige donkerblauwe strohoed met een ivoorkleurige voile voor haar ogen en neus deed een stap naar voren. Haar bijpassende jas – veel te warm voor deze tijd van het jaar – waaierde vanuit haar smalle taille uit. Alleen haar aarzelende bewegingen, alsof de vloer elk moment onder haar ivoorkleurige schoenen kon wegzakken, en de lijntjes rond haar mond en in haar hals verrieden haar leeftijd. Krampachtig hield ze de riem met daaraan een hondje vast. Onmiddellijk draaide ze zich om. Rose’ opgewekte begroeting bleef onbeantwoord.

De derde verdieping. De keer dat Griff en Rose naar hun appar-

tement hadden gekeken, had de makelaar op gedempte toon verteld dat zo'n tiental bewoonsters 'overblijfselen' waren, huurders van het oude Barbizon, die hier in de vorige eeuw waren komen wonen in de tijd dat het nog een vrouwenlogement was. Toen het een appartementencomplex was geworden, waren ze niet op straat gezet, maar waren allemaal naar de derde verdieping verhuisd, naar gesubsidieerde huurappartementen.

De hond blafte naar Rose en ze bukte zich om hem aan haar hand te laten snuffelen. De dame met de voile ging geen centimeter opzij. De andere bewoners klaagden soms over de bewoonsters van de derde verdieping, vrouwen die kostbaar onroerend goed bezetten zonder er duizenden dollars per maand aan servicekosten voor te betalen zoals de rest, maar Rose dacht daar anders over. Zij waren hier eerst en ze fascineerden haar.

Hoe had het leven eruitgezien toen er op dit exclusieve adres honderden mooie, jonge meisjes woonden? Er waren er nogal wat die heel beroemd waren geworden: Grace Kelly, Sylvia Plath, Candice Bergen en zo kon ze nog wel even doorgaan.

'Ik ben Rose Lewin.' Ze kon er niets aan doen. De vrouw wilde duidelijk met rust gelaten worden, maar Rose' nieuwsgierige aard kreeg de overhand. 'Ik ben hier een paar maanden geleden komen wonen. We hebben elkaar nog nooit ontmoet, geloof ik.'

De vrouw draaide zich langzaam om met op elkaar geklemde roze lippen. 'Welkom.' Haar stem trilde van ouderdom.

Eindelijk gingen de liftdeuren open en Rose wachtte tot haar mysterieuze buurvrouw over de marmeren vloer de lobby in liep. Ze was behoedzaam, nam wiebelige stapjes en hield haar schouders en rug kaarsrecht. De hond, een terriërachtig beestje, trippelde in een onregelmatig ritme met haar mee alsof het koude steen pijn deed aan zijn korte pootjes. Rose bleef op gepaste afstand.

De portier deed met een galante zwaai de zware voordeur open. 'Dag, juffrouw McLaughlin. Hoe is het vandaag met Bird?'

'Goed, dank je, Patrick.'

Toen ze weg was, sprak Patrick Rose met een glimlach en een lichte buiging aan. ‘Mevrouw Lewin. Hoe is het met u vanavond?’

‘Goed, dank je. Ik moet even een boodschapje doen, ik ben zo terug.’

Ze moest nog steeds wennen aan een portier. Ze hoefde hem helemaal niet te vertellen waarom ze wegging, hoefde ook niet met hem te babbelen over het weer. Toch had ze die neiging en Griff werd er gek van. Voor hem was zijn gang door de lobby een nietszeggend moment op een lange, drukke dag.

De vrouw en haar hond liepen in de richting van Park Avenue en Rose nam Second Street. Hoewel het druk was in de winkel, pakte ze snel twee uien en een bos witte pioenen en liep in recordtijd langs de snelkassa.

Toen ze terugkwam, stond Patrick met zijn handen op zijn rug op de stoep en keek hij naar het nieuwe gebouw dat aan de overkant werd gebouwd. Zijn buik hing over zijn gesp en zijn grijze haar wapperde in de bries. Ze bleef staan en keek ook op.

‘Hoe hoog wordt het?’ vroeg ze.

‘Te hoog.’ Hij werkte al in het Barbizon vanaf het moment dat hij veertig jaar geleden naar Amerika was gekomen en ze was er redelijk zeker van dat hij zijn Ierse accent aandikte om de dames in te palmen. ‘Ik zat net te denken aan de tijd dat ons gebouw het hoogste in de omgeving was. Kunt u het zich voorstellen? Ik heb er een foto van gezien toen het boven de herenhuizen uittorende. Nu wordt dat gedrocht aan de overkant twee keer zo hoog. Wij maken geen schijn van kans meer.’

‘Alles is tegenwoordig hoog,’ zei Rose. ‘Maar dat zeiden ze waarschijnlijk ook toen het Barbizon werd gebouwd.’ De eerste keer dat ze naar het appartement waren gaan kijken, had ze het ontwerp van het gebouw bewonderd. Het was degelijk, ongevoel. Het werd bovenaan steeds smaller, als een bruidstaart van baksteen en cement. De terrassen waren versierd met grootse Moorse bogen.

‘Patrick, wanneer ben jij hier begonnen?’

Hij keek haar aan en trok verbaasd een wenkbrauw op. Kennelijk stelden de meeste bewoners hem geen persoonlijke vragen. ‘In de jaren zeventig. Alles was toen anders.’

Ze genoot van zijn accent. ‘Ken je veel van de oudere bewoners?’
‘De dames? Natuurlijk. Ik ken ze allemaal.’

‘En de vrouw die daarstraks met mij uit de lift kwam? Die met de hond.’

Hij glimlachte. ‘Juffrouw McLaughlin. En Bird. Een typische vrouw.’

Een vrouw met botergeel haar kwam klossend op hen af met een aantal pakjes in haar hand. Patrick liep snel naar haar toe. Rose keek op haar horloge. Ze moest eigenlijk niet staan kletsen, ze moest dringend naar boven, maar Patrick was er alweer. ‘Kan ik een taxi voor u roepen, mevrouw Lewin?’

‘Nee, nee.’ Ze wuifde met haar hand. ‘Ik hoopte dat je me nog iets over mevrouw McLaughlin kon vertellen.’

‘Júffrouw McLaughlin.’ Hij was zeker tien centimeter kleiner dan zij en keek met zijn blozende, ronde gezicht naar haar op. ‘Ik praat liever niet te veel over de andere bewoners.’

Patrick deed niets liever dan kletsen over de andere huurders, maar Rose trok een serieus gezicht en knikte.

‘Ze komt nog uit de oude tijd, uit de jaren vijftig, toen is ze hier komen wonen. Ze kwam hier om een secretaresseopleiding te volgen.’

‘Ze lijkt me een interessante vrouw, ook door de manier waarop ze zich kleedt en zo.’

‘Ze heeft niet veel vrienden in het gebouw. Het management kan haar niet uitstaan. Ze heeft hevig geprotesteerd toen ze haar appartement uit werd gezet en met de rest van de langzitters naar de derde verdieping moest. Dreigde haar advocaat te bellen. Maar heeft dat niet gedaan. Uiteindelijk heb ik haar helpen verhuizen naar 3B. Ze is gepensioneerd, kon zich geen echte verhuizers ver-

oorloven en ik vond het fijn om haar te helpen. Ze stuurt me elk jaar een kerstkaart en een kleinigheidje.’

3B lag direct onder hun appartement. Dat was waar de muziek vandaan kwam. ‘Wat lief van je om haar te helpen met verhuizen.’

‘Afschuwelijk wat er toen is gebeurd.’

Echt iets voor Patrick om het spannendste voor het laatst te bewaren. ‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Een handgemeen op het terras.’

‘Een handgemeen?’

‘Ja. Ik weet er het fijne niet van. Zij was met een van de dienstmeisjes op het dakterras. In die tijd was het nog een logement, niet zoals vandaag, er was veel personeel. Afijn, de twee meisjes kregen ruzie en het dienstmeisje is dood op straat gevallen.’

‘Hemeltje. Wat afschuwelijk.’

‘Ja. Toen ik hier net werkte, sprak ik een van de oudere portiers. Het viel me op dat ze altijd een voile draagt, ik heb haar nog nooit zonder gezien, en ik vroeg: “Waarom bedekt die vrouw haar gezicht altijd?” Hij vertelde me dat ze sinds die dag niet gezien wil worden.’

‘Waarom niet?’

Een groepje toeristen onderbrak hen en vroeg Patrick de weg naar Bloomingdale. Alsof hij wist dat Rose op het puntje van haar stoel zat, gaf hij het gezin uitgebreid de beste route en raadde hen ook nog een bistro in de buurt aan. Ze moest nu echt naar boven. Als ze straks eten moesten bestellen was het gedaan met de sfeer.

Rose stond bij de lift te wachten toen Patrick weer naast haar kwam staan.

‘Afijn, ik was aan het vertellen. Arme juffrouw McLaughlin. De oude portier die ik sprak, vertelde me dat ze een secretaresseopleiding volgde. Ze was een onervaren meisje, kwam uit de provincie, wist van toeten noch blazen en raakte in allerlei problemen verzeild.’

‘Wat voor problemen?’

‘Dat zou ik u niet kunnen zeggen.’ Hij wreef over zijn slaap. ‘Maar bij dat handgemeen, zoals ze het noemden, werd ze gestoken.’

‘Gestoken?’

Hij maakte een gebaar met zijn hand van de ene kant van zijn voorhoofd naar het tegenoverliggende oog. ‘Gestoken. Met een mes.’

Rose griezelde.

‘Ze was misvormd, had een gruwelijk litteken. Arme, arme juffrouw McLaughlin.’ Hij deed zijn ogen dicht. ‘Sindsdien heeft niemand haar gezicht meer gezien.’

De liftdeur ging open. Rose stapte erin en huiverde.

Ze had het beter niet kunnen vragen.

New York, 1952

De vrouw achter de balie van het Barbizon Logement voor Vrouwen keek verward op. 'McLaughlin? Er is hier niemand met die naam.'

'Maar ik woon er ook nog niet. Ik kom net aan.' Darby beet op haar lip. Was moeder er maar, dan zou ze nu niet in deze situatie verkeren. Als moeder was meegekomen, zou die tegen de balie-medewerkster zeggen dat ze nog maar eens in haar administratie moest kijken, dat ze vorige maand een brief had opgestuurd waarin stond dat Darby McLaughlin op 5 september zou arriveren en dat ze drie aanbevelingsbrieven had meegezonden. Vervolgens zou ze zich omdraaien en tegen haar dochter zeggen dat ze niet op haar lip moest bijten.

Darby beet nog wat harder en proefde bloed.

De vrouw droeg een bril waardoor haar ogen bijzonder rond leken en onwillekeurig sperde Darby haar eigen ogen vol medeleven open.

Een groepje van vijf of zes meisjes flaneerde door de lobby en Darby had durven zweren dat ze een van hen hoorde joelen. De dame achter de balie merkte het kennelijk niet.

'U komt net aan, zegt u?'

'Ja, ik ben vandaag uit Ohio gekomen en mijn moeder, mevrouw Saunders, heeft een hele tijd geleden al gereserveerd. Ik ben hier tot en met juni.'

De gedachte dat ze weer naar het station moest om terug te reizen naar Ohio was ontmoedigend. Ze had Grand Central Terminal doodeng gevonden met de hordes mensen die alle kanten op liepen en precies wisten waar ze naartoe gingen en waarom. Ze was met haar koffer tegen zich aan geklemd dicht bij de grote klok blijven staan om zich te oriënteren, alsof ze op het dek van een groot schip had gestaan. De vloer onder haar zwartleren pumps had zelfs een beetje geschommeld, zo leek het.

Toen had ze het bordje TAXI gezien en was ze daarheen gerend; onderweg was ze tegen allerlei mensen aan gebotst en had snel haar excuses aangeboden. Voordat ze ook maar één blik op de stad had kunnen werpen, was ze in de taxi meegevoerd en afgezet bij het Barbizon Logement en daar stond ze nu in de grote, koele lobby. Het donkere houtsnijwerk van de galerij torende aan drie kanten boven haar uit en stak af tegen de helwitte muren. Weelderige palmbomen hielden de wacht bij de zuilen.

Na een nacht in de trein met de chique restauratiewagen en linnen tafelkleden wilde ze alleen naar haar kamer en even liggen; om alle indrukken op zich te laten inwerken. Maar nu zeiden ze dat er niet eens een kamer voor haar was. Darby kende niemand in de stad, helemaal niemand. Het Barbizon Logement voor Vrouwen was haar enige hoop.

De medewerkster kwam de achterkamer uit met een wit papier in haar hand. ‘Het was onder de naam Saunders gearchiveerd.’

Darby slaakte een zucht van verlichting. ‘Ja, dat is mijn stiefvader. Moeder heeft zijn naam aangenomen toen ze met hem trouwde. Die van mij is McLaughlin gebleven.’

De vrouw met de ronde ogen keek Darby onverschillig aan. ‘Nou, hier staat Saunders. Moet ik dat veranderen?’

‘Graag.’

‘Prima. Wacht u hier, dan komt mevrouw Eustis zo bij u.’

Ze zat nog niet op de harde bank of de vrouw was er al. Ze was – zoals Darby’s moeder haar zou beschrijven – ‘grofgebouwd’: een

lange, stevige vrouw die wat weg had van een arend, in een donkerblauw mantelpak met een slappe corsage van stof. Darby stond op en gaf haar een hand.

‘U ziet er uitgeput uit, juffrouw McLaughlin. Ik hoop dat de reis niet te zwaar was.’

‘Nee, helemaal niet. Ik heb ervan genoten,’ loog Darby. ‘Treinen zijn geweldig.’ Moeder had haar op het station een boek gegeven met de titel *De kunst van het converseren* en ze had het braaf doorgelezen vanwege de belofte op de voorkant: ‘een fascinerende nieuwe manier om waardigheid, kracht en persoonlijkheid op te doen’. *Draag zorg voor positieve antwoorden!* had het verkondigd.

Mevrouw Eustis knikte even. ‘Loopt u maar mee dan zal ik u uw kamer wijzen. U komt op de veertiende verdieping en ik denk dat u het er heel plezierig zult vinden.’

De liftdeuren gingen open. Darby deed haar best om niet te staren naar een jong meisje in uniform dat het schuifhek voor hen openrukte, zodat ze konden instappen. Mevrouw Eustis gebaarde dat ze naar binnen moest. ‘Mannelijk bezoek moet zich melden en is alleen toegestaan in de openbare ruimtes. De veiligheid van onze meisjes komt op de eerste plaats.’

Het liftmeisje rolde met haar ogen en Darby onderdrukte een lachje. De lift ging schokkerig omhoog, terwijl mevrouw Eustis alle belangrijke informatie zó snel achter elkaar opsomde dat Darby zeker wist dat ze niets zou onthouden. ‘Maaltijden worden in de eetzaal op de tweede verdieping geserveerd. De tijden hangen in de lobby, maar u kunt er altijd terecht voor een kopje thee of koffie. Elke donderdagavond wordt in lounge West een gezellige bijeenkomst gehouden. Wie een man meeneemt naar een privé-vertrek riskeert te worden weggestuurd. Van acht uur ’s morgens tot zes uur ’s avonds kunt u gebruikmaken van het zwembad, de sportzaal en squashbanen in de kelder. Op de bovenste verdieping bevinden zich een dakterras en solarium. U staat ingeschreven bij Katharine Gibbs, klopt dat juffrouw McLaughlin?’